

всякой градъ работилъ отдѣлно, то повече то пѣти побѣдители излизали феодалити. Капетингити се воспользовали отъ тая борба, зели да държатъ страна та на граждане ти, продавали имъ грамоти за разни правдини (привилегии), съ оръжие помагали срешта феодалити, и растурали укрѣпени ти сгради на ония барони, които обирали търговци ти по пѣтишта та и правили спѣнка на търговия та. Въ васални ти владовишта народъ тѣ зель да гледа на кралете ти, като на истински свои бранители отъ притѣснения та на феодалити, и градски ти общини послѣ съ пари и съ стража та помагали на кралете ти въ тѣхниты войни противъ непокорни ти васали.

Духовенство то въ тия войни повече то зимало и то страна та на кралете ти; за него било по-износно Франция да е съединена подъ една власть; затова милиция та на църковни ти земи съшто така често се показвала на по-мошь на краль тѣ.

Съ такъва политика най-много се отличили кралете ти *Людвикъ IV Дебелий*, синъ му *Людвикъ VII*, който участвовалъ въ Вторий кръстоносний походъ, и внукъ му *Филипъ II Августъ*. Първи ти двама ръководилъ въ внѣтрѣшни ти работи умний Сугерий, абатъ на манастиръ тѣ Сенъ-Дени; а послѣдний вече е извѣстенъ намъ по участие то му въ Третий кръстоносний походъ и по съперничество то съ английскій краль Ричарда Львова Сръдце.

Въ цароване то на Филипа Августа (1180—1223 г.) държава та на Капетингити първа достигнала до висока степенъ на могущество. Той присъединилъ на владѣния та си много васални земп, и между друго то отнелъ отъ английскій краль Иоана Безземний Нормандия. Иоанъ Безземний, за да му отмъсти, направилъ съюзъ съ германскій царь Отона IV и съ французскій васаль графъ Фландрскій. Съединени ти сили на Нѣмцити, Англичане ти и Фламандцити (Белгийцити) подъ прѣдводителството